

Sygn. akt VI Ca 152/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2023 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie VI Wydział Cywilny Rodzinny

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Marcin Maciej Morawski
Protokolant:	Krystian Dąbrowski

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2023 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **B. S.**

przeciwko **H. S.**

o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Mrągowie z dnia 17 maja 2022 roku, sygn. akt III RC 1/22

1. zmienić wyrok Sądu Rejonowego w Mrągowie z dnia 17 maja 2022 r. w sprawie III RC 1/22 i ustalić, że obowiązek alimentacyjny powoda B. S. wobec pozwanej H. S. orzeczony wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 24 kwietnia 2019 r. w sprawie VI RCa 113/19 wygaś z w (...).;

2. nie obciąża pozwanej kosztami za postępowanie odwoławcze.

Sędzia Marcin Maciej Morawski

Sygn. akt VI Ca 152/22

UZASADNIENIE

I. Wyrokiem z dnia 17 maja 2022 r. w sprawie III RC 1/22 Sąd Rejonowy w Mrągowie oddalił powództwo B. S. przeciwko H. S. o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego oraz orzekł o kosztach procesu.

II. Podstawą powyższego orzeczenia były następujące ustalenia sądu pierwszej instancji.

Obowiązek alimentacyjny powoda wobec pozwanej skonkretyzowano orzeczeniem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 24 kwietnia 2019 r. w sprawie VI Ca 113/19 na kwotę 650,- zł miesięcznie. Pozwana była wówczas małoletnia, uczęszczała do (...) klasy (...) oraz na dodatkowe odpłatne lekcje (...). Zamieszkiwała z matką, która pracowała w firmie (...) z wynagrodzeniem w wysokości 3.316,- zł netto miesięcznie.

Powód prowadził działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług (...), która nie przynosiła zysków. Utrzymywał się ze środków uzyskanych ze sprzedaży mieszkania.

W dniu (...) wydano orzeczenie o potrzebie kształcenia(...) pozwanej w związku ze zdiagnozowanym Zespołem (...). Stwierdzono ograniczenia w jej funkcjonowaniu polegające na trudnościach m.in., w komunikacji, relacjach interpersonalnych, reagowaniu wzmożonym napięciem i lękiem na zmiany, sytuacje nagłe, pojawiające się okoliczności, których nie uwzględniła w swoim schemacie przebiegu sytuacji, a także nadwrażliwość słuchową, dotykową i węchową.

W dniu (...) zaliczono pozwaną do osób (...). Stwierdzono konieczność uczestniczenia w terapii zajęciowej, konieczność zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie pozwanej, a także korzystanie z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji.

Pozwana ukończyła szkołę (...) i poszukiwała zatrudnienia przy wykonywaniu najprostszyc prac. Za każdym razem kończyło się to niepowodzeniem już po kilku dniach pracy. W (...) pozwana rozpoczęła studia na (...) na kierunku (...) Studia przerwała w (...). z powodu opisanych wyżej problemów zdrowotnych.

Pozostaje ona na utrzymaniu matki, która nadal pracuje w tej samej firmie z miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 4.400,- zł netto, nadal dorabia (...)

Powód w dalszym ciągu prowadzi działalność gospodarczą o profilu (...) Z działalności tej utrzymuje rodzinę, w tym niepełnosprawną córkę. Żona powoda nie pracuje, otrzymuje zasiłek pielęgnacyjny i świadczenie z tytułu rezygnacji z zatrudnienia z powodu sprawowania opieki (...)

W oparciu o powyższy stan faktyczny sąd I instancji ocenił, że nie zaszyły zmiany, które spowodowałyby wygaśnięcie obowiązku alimentacyjnego. Sąd powołał się przy tym na przepisy art. 138 i 133 § 3 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego

Od powyższego wyroku apelację złożył powód.

III. Odnosząc się do apelacyjnego zarzutu naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wyroku, tj. przepisu art. 138 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, zauważyć należy, że powołany – zarówno przez skarżącego wyrok apelacją, jak i sąd orzekający w pierwszej instancji przepis, nie stanowi podstawy rozstrzygnięcia w sprawie o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego. Podstawą do tego rodzaju powództwa, a w konsekwencji także rozstrzygnięcia, jest przepis art. 189 Kodeksu postępowania cywilnego. W związku z tym sąd I instancji błędnie zastosował przepisy – przepis art. 138 Kro, zamiast 189 Kpc. Zarzut apelacji jest w tym zakresie nietrafny.

Odnosząc się do drugiego z zarzutów tj. naruszenia przepisu art. 233 § 1 Kpc, to sąd II instancji podziela stanowisko zawarte w apelacji.

Zgodnie z powołanym przepisem sąd drugiej instancji opiera swoje rozstrzygnięcie na całym, wszechstronnie rozważonym materiale dowodowym, może to uczynić również bez przeprowadzenia dodatkowego postępowania dowodowego.

W ocenie Sądu Okręgowego materiał dowodowy zebrany przez sąd I instancji jest wystracający do wydania rozstrzygnięcia zgodnego z żądaniem powoda. Z powołanego również przez Sąd Rejonowy dowodu z dokumentu w postaci orzeczenia o (...), nie wynika niezdolność pozwanej do pracy zarobkowej; więcej nawet nie odnoszą się do niej również wskazania dotyczące odpowiedniego zatrudnienia, szkolenia w tym specjalistycznego, czy zatrudnienia w zakładzie aktywności zawodowej. Nie ulega również wątpliwości, że pozwana nie kontynuuje nauki i nie podejmuje innej formy zdobycia zawodu. Sąd I instancji błędnie przyjął, że skoro miała ona trudności z utrzymaniem pracy polegającej nawet na wykonywaniu prostych czynności, to w ogóle nie może pracować zarobkowo.

W okresie dochodzonym pozwem uprawniona do alimentacji nie realizowała również zalecenia kontynuowania terapii – jak wynika z zaświadczenia psychoterapeuty na wizytach nie nawiązywała ona nawet kontaktu terapeutycznego.

W tej sytuacji zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 133 § 3 in fine Kro.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 386 § 1 kpc sąd apelację uwzględnił i orzekł co do istoty sprawy.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 391 § 1 kpc w zw. z art. 102 Kpc.